

Posudek bakalářské práce

Název práce: Dramaturgie divadelních inscenací Zdeny Fleglové v Dismanově rozhlasovém dětském souboru (DRDS)

Studijní obor: Teorie a dějiny divadla
Autor práce: Tomáš Urbánek
Vedoucí práce: Mgr. Petr Christov, Ph.D.
Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

V práci Tomáše Urbánka je zřejmě poprvé zpracováno dílo Dismanova rozhlasového dětského souboru. Autor se zaměřuje na jeho poslední období, trvající od počátku devadesátých let, kdy se jeho vedoucími stali manželé Fleglovi.

Práce poskytuje nejprve stručný vhled do dějin a organizace souboru a nastínění principů práce s dětmi, které jsou v souboru vyznávány od jeho založení. Poté se zabývá obdobím, kdy v DRDS působí Zdena Fleglová, a specifikuje některé pracovní principy, jež byly v první části uvedeny v obecnější rovině. V poslední části práce se čtenář seznamuje se šesti inscenacemi Zdeny Fleglové. Tyto rozborů jsou však poněkud příliš stručné na to, jak je práce nazvána. Autorovi nezbývá na analýzu dost místa také proto, že každá inscenace je uvedena nesmírně rozsáhlým převyprávěním děje, byť by stačilo jen jeho načrtnutí (a u *Rakovnické vánoční hry* či opery *Brundibár* by snad nemusel být děj uváděn vůbec, vzhledem k tomu, o jak významná a v českém divadelním prostředí známá díla jde). V případě inscenace *Peaceničky* působí navíc detailní popis děje banálně až k hranici směšnosti.

Dramaturgický rozbor také často končí spíše jen u analýzy úprav textu a Tomáš Urbánek se zdaleka ne vždy dostává k detailnějšímu rozboru dramaturgického záměru – např. k otázce, proč bylo k úpravám přikročeno. To bývá nejčastěji sděleno v několika málo větách na konci příslušného oddílu. Velmi dobře patrná je tato slabina textu u rozboru muzikálu *Na vlastních nohou*: „Téma muzikálu se bezprostředně váže na hnutí *Na vlastních nohou*. Je jím pomoc člověku, který je ve finanční a zdravotní nouzi. Přestože ti,

kteří usilují o sehnání finančních prostředků, jsou na první pohled na takový úkol příliš slabí, díky vzájemné spolupráci se jim podaří peníze na pomoc sehnat. Toto téma odráží mj. funkci muzikálu, který má zábavnou formou povzbuzovat lidi k vzájemné solidaritě.“

Jistá „nedořčenost“ myšlenek se v textu objevuje častěji. Tomáš Urbánek místy neformuluje přesně a myšlenky zůstávají jaksi viset ve vzduchu.

Na s. 9 např. píše: „Miloslav Disman byl tehdejším československým tiskem kritizován ohledně výběru textů a písní pro zájezdová vystoupení, ale on svou práci hájil tím, že mu nešlo primárně o umělecký dojem, ale prostředek k výchově dětí a stmelování členů souboru.“ Bylo by zajímavé alespoň stručně sdělit, čeho se připomínky k výběru textů a písní týkaly, když už se dozvídáme to, že byl M. Disman později politicky proskribován.

Na s. 10 píše, že Disman v pracoval v rozhlasu v jeho prvních letech. O jakou práci se jednalo? Tato informace se mi zdá podstatná i proto, že jistě poskytla M. Dismanovi zkušenosti, jež využil ve svém souboru.

Podobné je to na s. 11-12, kde autor popisuje metodiku práce M. Dismana s dětmi a cituje Dismanovu vzpomínku na proměnu recitace téhož textu za období přibližně desíti let. Přednes z r. 1958 zněl prý patetičtěji než ten z r. 1967. Bylo by zajímavé zamyslet se nad důvody tohoto posunu. Tkvěly spíše v tom, že Disman zvolil jiné interpretační přístupy k textům, jež pro děti volil? Nebo spíše v tom, že začal volit jinou škálu výrazových prostředků? A případně jak se obě tyto možnosti spolu doplňovaly.

Jan Bergr v sedmdesátých letech nastudoval s dětmi tři frašky pod názvem *Přijeli komedianti*. Dvě byly podle T. Urbánka od Hanse Sachse, jedna pak česká. Myslím, že by bylo vhodné uvést jejich přesné názvy.

V závěru práce na druhé straně nalézáme poprvé názvy jiných inscenací Zdeny Fleglové, o kterých se v práci samotné do té doby nemluvílo. Není mi proto jasné, na základě čeho volil dramaturgii sám autor práce – proč byly zvoleny k rozboru příslušné inscenace, a ne inscenace jiné, případně poměr zvolených inscenací k dramaturgii souboru obecně.

Autor měl na druhé straně nelehký úkol, jak uchopit téma divadelní práce s dětmi, protože zde do umělecké práce zasahují ještě další faktory - pedagogické a psychologické. Snažil se však postihnout i tuto stránku práce Zdeny Fleglové.

V práci jsem dále nalezla dvě menší nepřesnosti faktického rázu: Václav Flegl nepůsobí dle informačního systému FF UK na této fakultě (s. 13). Rozhlasoví elévové (kteří jsou v práci psáni velkým písmenem) nejsou pak jen tak ledajací dospělí se zájmem o rozhlas (jak se píše na s. 20), nýbrž jde o vysokoškoláky, kteří absolvují zvláštní kurz o rozhlasové

práci. Tento rozhlasový kolektiv se přesně jmenuje Tvůrčí skupina elévů. K této druhé nepřesnosti nedochází přitom určitě proto, že by Tomáš Urbánek neměl správnou informaci, nýbrž proto, že často formuluje nepřesně, nejasně a jaksí nepřírozně. Již jsem zde uvedla několik příkladu nejasné formulace vzbuzující otázky, a tak přidávám již jen jeden příklad zbytečné akumulace podstatných jmen ve větě, neboť právě to se autorovi stává často: „Niméně pro Miloslava Dismana byla vždy nejpřednější funkce rozvoje estetické tvořivosti.“ (s. 10)

V práci se dále objevují nedostatky gramatického rázu - psaní velkých písmen selhává autorovi již v názvu práce, protože název souboru se nepíše se všemi písmeny velkými. Skloňování zájmene jenž je dalším příkladem (s. 8) za všechny.

Z uvedených důvodů hodnotím práci jako velmi dobrou a doporučuji ji k obhajobě.

V Kladně dne 1.9. 2014